

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Katrina Cudmore

A bársonydoboz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katrina Cudmore, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 640. eredeti címe: *Swept Into The Rich Man's World*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 640. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-346-5

• *Kép:* Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Hahó! Van itt valaki?

Aideen Ryan levegő után kapkodott. Süvítő szélben, zuhogó esőben tette meg a házig vezető utat. Rádásul sötétben, ami nem tette kellemesebbé a dolgot. Ismét dörömbölni kezdett, s közben azért fohászodott, hogy valaki végre ajtót nyisson neki.

Heves vihar dúlt az írországi partoknál. Aideen átgondolta a helyzetét. A magas kőfallal körbevett udvarház, Ashbrooke House volt közel s távol az egyetlen hely, ahol menedéket kérhetett. A birtok a milliárdos üzletember, Patrick Fitzsimon tulajdonában állt.

Biztos nem fog örülni a váratlan látogatónak, gondolta a lány, miközben kisimított néhány nedves fürtöt az arcából, és megigazította az esőköpenyét.

Nem valószínű, hogy Patrick Fitzsimon személyesen jön ajtót nyitni. Látott már róla fényképeket a magazinokban: a vonzó külsejű férfi komoly, okos, zárkózott tekintettel nézett a kamerába.

Személyesen sosem találkoztak, mivel Ashbrooke House gazdája nem érintkezett a helybéliekkel. A leszállóhelyen parkoló helikopter jelezte, hogy otthon van. Az emberkerülő szomszéd felkeltette Aideen kíváncsiságát; mindent elolvasott róla az interneten. Érdekes dolgokat tudott meg. Patrick Fitzsimont a világ egyik legkapósabb agglegényeként tartották számon.

Mindez elég izgalmas volt, de a tény, hogy a „világ egyik legkapósabb agglegénye” kőhajításnyira lakik tőle, csöppet sem dobogtatta meg a szívét. Aideen ugyanis egy ideje flörtmentessé nyilvánította az életét.

Viharos szellőkés söpört végig az udvaron, letépett, majd métereken át sodort egy elég vastag ágot. Az ág hatalmas csattanással ért földet a bejárat melletti betonon.

Aideen felsóhajtott. Milyen állapotban lehet a házikója? És mi lesz így az üzletével?

Elszántan megragadta a rézkopogtatót, és az eddiginél is határozottabb dörömbölésbe kezdett.

– Hahó! Kérem... van itthon valaki? Segítségre van szükségem!

Istenem, csak ne a tulajdonos nyisson ajtót.

Ám a nagy ház továbbra is néma maradt. Aideen körbekémlelt. Csak az udvari lámpa égett, az épület belsejéből nem szűrődött ki semmi fény.

Mi tegyen, ha nincs itt senki? Márpedig az lehetetlen, okoskodott magában, elvégre egy ekkora házban szükség van állandó személyzetre. A vihar hangja biztosan elnyomta a dörömbölést.

Úgy döntött, újra próbálkozik, ám ekkor valaki nagy hirtelen kitárta előtte az ajtót. Aideen éppen lendületben volt, ezért egyensúlyát veszítette, és nekiesett az ajtóban álló férfi izmos mellkasának. Az eset tovább is bonyolódott volna, ám ekkor a férfi a karjába kapta, és erősen szorította, hogy ne történjen nagyobb baj.

Aideen néhány másodpercig lehunyt szemmel élvezte a biztonságot nyújtó ölelést. Aztán észhez tért. Hátrált egy lépést, és zavartan Patrick Fitzsimonra emelte a tekintetét. A férfi hidegen méregette valószínűtlenül kék szemével, melyekből valósággal sütött a zord elutasítás.

– Mi az ördög...?!

– Sajnálom, ha felébresztettem, de víz alá került a házam. Szerintem a bútoraim már kiúsztak az ablakon, és útban vannak Amerika felé. Megpróbáltam eljutni Mooncoyne-ig, de az utakat is elöntötte a víz. Annyira megkönnyebbültem, mikor láttam, hogy magánál nincs lelakatolva a kapu! Nem tudom, mihez kezdtem volna, ha nem sikerül bejutnom.

A háziúr intően felemelte a kezét.

– Rendben, értem. Nyugodjon meg, és kezdje előlről. Esetleg árulja el a nevét.

Aideen átkozódni kezdett magában. Bosszantotta, hogy ha ideges, mindig hadar, és olyan vörös lesz, mint egy paradicsom. Összeszedte magát, és kinyújtotta a kezét Patrick Fitzsimon felé.

– Aideen Ryan. A szomszédja vagyok. Abban a kis házban élek a tengernél... a Fukszia házban. A férfi bólintott, még mindig zord arccal.

– És egész pontosan mit tehetek önért?

A lány nem volt éppen kellemes helyzetben, elvégre sosem kellemes szívességet kérni egy idegentől. De azért próbálta összeszedni magát.

– Szükségem lenne szállásra, csak ma éjszakára.

A férfi nem volt elragadtatva az ötlettől, ez jól látszott azon, ahogy az ajkát biggyeszi. Aideen biztos volt benne, hogy – vihar ide vagy oda – a következő pillanatban becsapja az orra előtt az ajtót.

Ám nem ez történt. Patrick félreállt, és kedvetlenül betessékelte.

Utána azonban nem mutatott túl sok kedvességet: magára hagyta Aideent a rézkupolás, hatalmas csillárral megvilágított előcsarnokban. A lány hirtelen reszketni kezdett a hidegtől.

Bárcsak normális szomszédjai lennének! Mondjuk egy idős hölgy, esetleg egy kedves család. Leültetnék a kandalló elé, és teával kínálnák. De mi jutott neki? Egy embergyűlölő milliárdos, aki ebben az óriási palotában él, melynek még a feljárója is vagy három kilométer hosszú... Aideen utált szívességet kérni. Különösen nehezebbé esett, hogy ezúttal egy kivételesen gazdag és kivételesen vonzó férfi segítségére szorul.

Patrick pár perc múlva visszatért, és rosszkedvűen a kezébe nyomott egy törülközőt. A lány felitatta az arcáról és a hajáról a nedvességet. Zavarba jött, mikor találkozott a tekintetük, mert a férfi csaknem rezzenéstelen arccal bámult rá.

– Hol hagyta az autóját?

– Megpróbáltam átkelni a Foley hídon Mooncoyne felé, de a folyó annyira felduzzadt, hogy már nem jutottam át rajta. Ez egyébként az ön birtokára vezető hídra is vonatkozik.

Patrick értetlenkedve vonta fel a szemöldökét.

– Akkor hogy jutott el idáig?

– Felmásztam a hídfalra, és azon kúsztam végig. Az autóm még mindig a fal másik oldalán áll.

Hát ez csodás. Nem elég, hogy felverik álmából, ráadásul egy félnótás áll a küszöbön. Már csak ez hiányzott.

– Komolyan mondja? Átmászott egy megáradt folyó fölött? Elment a józan esze?

Harcias fényt látott fellobbanni a lány szemében.

– Fennállt a veszély, hogy a tenger elárasztja a házamat. Felhívtam a tűzoltókat, de túl vannak terhelve a mooncoyne-i árvízzel, és különben se tudnának eljutni hozzám, mivelhogy a Foley híd mindkét irányból járhatatlan. Ön az egyetlen szomszédom, senki mástól nem kérhetek menedéket. – Aideen remegő hangon folytatta: – Azt se tartottam kizártnak, hogy a kocsimban éjszakázom, de nagyon félek a kihűléstől. Szóval inkább végigkúsztam a hídfalon.

Igaza van, gondolta Patrick. De akkor is bolond, hogy ekkora kockázatot vállalt. Felsőhajtott. Életében először azt kívánta, bárcsak lenne bentlakó személyzete. Ha most itt lenne Maureen, a házvezetőnő, akkor a gondjaira bízna ezt a felelőtlen teremtést, ő meg visszabújna az ágyba.

A lány dörömbölésére ébredt. Alig hitt a fülének: elvben ugyanis senki sem juthat be a birtokra, hiszen magas kőfal veszi körül, a kapun pedig elektromos zár van.

Legalábbis elméletben. Holnap beszél erről az intézővel. Most azonban erről a leányról kell gondoskodnia. Teljesen átázott, a hajából a fényesre suvickolt padlóra csöpög a víz... Alig négy óra múlva fontos megbeszélése lesz Hongkonggal. Később újabb telefonok várnak rá – most hozza tető alá eddigi pályája legjelentősebb cégátvételeit, és még rengeteg a jogi és technikai tisztáznivaló. Fedél nélkül maradt szomszédasszonya az utolsó, akivel foglalkozni akar.

Éles, szemrehányó pillantást vetett a lányra, amit az félénk mosollyal viszonzott. Sűrű haja kibomlott és összekócolódott, s ettől meglehetősen elvadult benyomást keltett, de ettől függetlenül kifejezetten szép teremtés volt.

Telt ajkak, bársonyos bőr, tökéletes formájú szemöldök, alatta pedig a legkifejezőbb szempár, amit életében látott. Össze sem lehetett hasonlítani az exbarátnői szupermodellkülséjével. Természetes szépség volt, határozottan szemrevaló.

Most vette csak észre – némi büntudattal –, hogy Aideen holtsápadt, és reszket a hidegtől.

– Szabaduljon meg ettől a sok nedves holmitól. Aztán vennie kell egy forró zuhanyt.

A lány elpirult zavarában.

– Nincs nálam más ruha, csak ami rajtam van. Csak a legszükségesebb dolgokat tudtam kimenteni. Az iratokat, ilyesmit.

Na, remek. Ashbrooke-ban nem tartott női holmit, mivel sosem hívott ide vendéget. Azért vette meg ezt a helyet, hogy legyen hová visszavonulnia. Az elmúlt években – ahogy az üzleti ügyei bonyolódtak, és mind nagyobb figyelmet igényeltek – egyre fontosabb lett az életében.

Szeretett volna valami vigasztalót mondani, de nem volt túl jó ebben. Orla, a testvére sztorija is ezt bizonyította. Pénzgyártásban remek volt, de a személyes kapcsolatokkal mindig meggyűlt a baja.

Keserű ízt érzett a szájában. Mindig ez történt, ha eszébe jutott, miként mondott csődöt nemcsak Orlával, de a szüleivel kapcsolatban is.

Lelki támogatást nem nyújthat a szomszédnőjének, de gyakorlatban azért segíthet rajta.

– Adja ide a dzsekijét, beviszem az egyik vendégszobába. Keresek magának néhány száraz ruhát, amíg lezuhanyozik.

Aideen hidegtől remegő kézzel nyújtotta át a dzsekit. Alatta csíkos pólót, rövid farmerszoknyát, pamutharisnyát és tornacipőt viselt. Nem éppen az aktuális időjáráshoz öltözött, gondolta Patrick. A nedves ruha a testére tapadt, és kiemelte vékony derekát, telt keblét, hosszú, karcsú lábait.

– Nem volt időm átöltözni – magyarázta a lány, mert észrevette a férfi szemében a megütközést.

Szótlanul mentek fel az emeletre vezető lépcsőkön. Patrick az órájára nézett. Megmutatja a vendégszobát, aztán gyorsan visszabújik az ágyba, gondolta. Holnap a szokásosnál is jobb formában kell lennie, hogy elsimítsa azokat az ügyeket, melyekkel a kollégái nem boldogultak.

Aideen megcsodálta a gyönyörű falikárpitokat. Szerette volna megérinteni az angyalok arcát, a virágmintákat...

Ha ilyen fényűző ez előcsarnok és a lépcsőház, vajon milyen lehet a többi rész? Mélyen átélte, mennyire nem való ide. Idegen volt számára ez a fényűző világ.

Patrick Fitzsimon előtte ment, sietősen vette a lépcsőfokokat. Magas, széles vállú férfi. Borús arcú, zord tekintetű, mégis vonzó. Ám nem kellett Sherlock Holmes-i képességek ahhoz, hogy tudja, mennyire idegesíti a vendéglátóját.

Aideen sem volt ezzel másképp: szívesebben lett volna a saját ágyában, mint ennek a minden bizonnyal hidegszívű, kiégett, és szemmel láthatóan embergyűlölő milliárdosnak a fényűző otthonában.

Megérkeztek a legfelső emeletre, és végigmentek a folyosón.

– Gyakran hallom a helikoptere hangját. A házam fölött csattog el. Sokat utazik? – kérdezte a lány, mert kezdte kínosnak érezni a csendet.

– Ha szükséges.

Aideen tudta, hogy nem tett fel túlzottan intelligens kérdést, mégis valamivel hosszabb válaszra számított.

Patrick kinyitott egy ajtót. A fejével intett a lánynak, hogy lépjen be. Aideen önkéntelenül is rámosolygott, miközben elment mellette. A férfi rezzenéstelen arccal fogadta a kedves gesztust, és ettől Aideen mérhetetlenül idétlennek érezte magát.

Zavarta, bántotta Patrick viselkedése. Elvégre nem holmi szeszélyből kért tőle menedéket, hanem azért, mert vészhelyzet adódott. Hirtelen elege lett. Alig várta, hogy reggel legyen, és elmehessen innen.

Mikor meglátta a hálósobát, elállt a lélegzete.

– Ez hihetetlen! És milyen hatalmas... egy hattagú család is elalhatna ebben az ágyban!

Az ágynak jutott a központi szerep, de azért sok más szép bútor is volt a szobában – például egy fehér márványkandalló, egy zöldes árnyalatú, puha kanapé, néhány antik asztalka és pár karcsú szék.

Patrick nem reagált a lány lelkendezésére.

– Hozok száraz ruhát – mondta.

Aideen rögtön megbánta, hogy így kimutatta az örömét. Mostantól ő is hűvös lesz, s csak a legszükségesebb dolgokról beszél Patrickkel.

Vágyakozó pillantást vetett a zuhanyfülkére. Fürdés előtt mindenképpen meg kell várnia a vendéglátóját. Nyilván nem örülne, ha a zuhany alatt találná...

Kínos volt az egész helyzet. Rosszkedvű szomszédhoz még vészhelyzetben se toppanjon be az ember! Elképzelte, milyen képet vágna Patrick, ha belépne, miközben ő vidáman trillázik a zuhanyfülkében... Hirtelen elkapta a jókedv, és gurgulázó nevetésbe tört ki.

A férfi megütközve nézett rá, mikor visszatért a száraz ruhával.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, persze. Csak az átázott cipőm olyan hangot ad ki, mint egy beteg, hápogó kacsa.

Te jó ég, miket beszél itt?

Patrick olyan pillantást vetett rá, mintha kétségbe vonná a szellemi épségét. Fejcsóválva lerakta egy székre a ruhákat.

– Fürödjön le, és ezekből vegyen fel valamit. Fontos, hogy reggelre megszáradjanak a ruhái. A folyosó végén van a mosókonyha, ott kimoshatja és megszárázhatja a holmiját.

– Nem baj, ha zuhanyozás után iszom valamit? – szólt Aideen Patrick után.

A férfi megállt, de nem válaszolt.

– Igazán jólesne egy pohár meleg ital. Ha megmondaná, hogy merre találok a konyhát – magyarázta a lány.

Patrick arca egészen elsötétedett. Még ennél is jóképűbb lehet, ha mosolyog, gondolta Aideen. Vajon szokott egyáltalán mosolyogni, vagy egész nap ilyen nyársat nyelt képpel mászkál ebben a hodályban?

– Forduljon balra a folyosón. Az elvezet ahhoz a lépcsőhöz, ami levisz a nyugati szárnyhoz. A konyha balról az ötödik ajtó – szólt a férfi.

A következő pillanatban már nem volt sehol.

Vajon mindenkivel ilyen barátságtalan? Aideen tudta, Patrick szakmájában nagyjából mindenki így viselkedik, de a szomszédja különösen nehéz esetnek bizonyult. Olyan érzés volt, mintha a férfi falat húzna maga és a világ közé. A lány elég jól kijött az emberekkel – meglepte, hogy erre nem mindenki képes.

Megnézte a székre készített ruhákat: puha tapintású, sötét pizsamanadrág, világoskék póló, fogkrém és fogkefe volt a csomagban.

Valamiért izgatónak találta a gondolatot, hogy Patrick ruháit fogja viselni. Megszagolta a pólót. Mosószerillata volt; hiába kereste azt a férfias illatot, amely az ajtóban megcsapta az orrát. Hirtelen erős vágyat érzett, hogy megisméltódjék a jelenet, és egy pillanatra megint a férfi karjában találja magát.

Kinyitotta a szemét. Hová nem vezeti az embert a fantáziája! Hiszen Patrick jéghideg, szívtelen ember. Különbözik sincs semmi értelme az egésznek. Esze ágában sincs elköteleződni, ahhoz túlzottan is nagyra értékeli a nehezen visszanyert szabadságát. Végre a saját kezébe veheti a sorsát.

Holnaptól visszacapja a régi életét: a munkáját, és a pizzával meg a kedvenc sorozataival töltött nyugodt estéket. Nem is kell ennél több a boldogsághoz!

2. FEJEZET

Tizenhat hálószoba, nyolc nappali, egy háromszáz férőhelyes bálterem, két könyvtár és még ki tudja, hány egyéb helyiség a legkülönfélébb funkciókkal. Voltak szobák, melyekben még soha nem járt. Patrick Fitzsimon mégis gyűlölte a gondolatot, hogy osztoznia kell a házában valakivel. Már éjfél is elmúlt. Néhány óra múlva távozik a szomszédnője, így teljesen feleslegesen őrlődik a dolgon. Az utóbbi években remeteként élt, s csak a munkájával foglalkozott. Mégsem élte meg kellemes változatosságként az idegen leány látogatását.

Két évvel ezelőtt ismét rettenetesen összeveszett a testérével. Akkor eldöntötte: csak olyan dolgokkal foglalkozik, melyekhez valóban konyít, s melyeket kézben is tud tartani. A munka ezek közé tartozott. Kimerítették és elkésztették az Orlával való állandó nézeteltérések. Megkönnyebbült, mikor az emberi kapcsolatok kusza világából átmenekült a munka könnyen áttekinthető, fekete-fehér univerzumába.

Még mindig nem értette pontosan, mit és mikor rontott el. Hiszen egykor olyan közel álltak egymáshoz. Az édesanyjuk halála után kétségbeesett, és rettenetesen magányosnak érezte magát. Mindig kedves, mindig vidám kishúgának köszönhetően vészelt át azt az időszakot.

Az édesapjuk halálával – Orla akkor tizenhat éves volt – változtak meg a dolgok. A gondtalan, vidám tinédzserből rosszkedvű, zárkózott, elvadult fiatal nő lett, s ez a változás a köztük lévő szoros köteléket is kikezdte.

A szél leszakított egy ágat, mely nagy zajjal az ablaknak ütődött. A hang visszahozta a jelenbe.

Lement a konyhába, és bekapcsolta a vízforralót. Mellétette a teásdobozt, majd írt egy kurta üzenetet a lánynak. Eközben végig az apja hangját hallotta, amint lehordja őt udvariatlan viselkedése miatt. Az idősb Mr. Fitzsimont egész más fából faragták, mint Patricket. Ő mindent megtenne azért, hogy a menedéket kérő lány, akinek a vihar minden bizonnyal tönkretette az otthonát, kicsit jobban érezze magát.

Nem akart összefutni Aideennel, ugyanakkor újra meg újra megjelent előtte a kép, ahogy a lány az ajtajában áll. A ruhája csuromvizes, puha ajkán gömbölyű esőcsepp csillog. Szerette volna megcsókolni azt a puha ajkat...

Egyetlen magyarázatot talált erre a különös vonzalomra: már jó ideje nem volt nő az életében. Meg hát... ki tudna ellenállni egy ilyen szemrevaló teremtesnek?

Patrick elgondolkodott. Két évvel ezelőtt végleg eleget lett a kurta afférokból, ám a komoly kapcsolat lehetősége sem érdekelte. Ha nagy ritkán – persze kötelességből – megjelent egy társadalmi eseményen, úgy érezte, valósággal üldözik a nők. Ezért többnyire csak megmutatta magát, aztán amint lehetett, hazavitette magát Ashbrooke-ba.

Arról sem feledkezhet meg, hogy Aideen a szomszédja. Ha újra randevúztatni kezdene, biztosan nem olyan nővel tenné, aki éjnek évadján betörhet a házába.

Halk, udvarias kopogást hallott. A lány a konyhaajtóban állt, és félszegen mosolygott.

Milyen kár, hogy nem ment ki időben a konyhából, bosszankodott magában Patrick. Most kénytelen lesz pár szót váltani vele.

Aideen feltúrta a pizsamanadrágja szárát. Mezítláb toporgott a konyhában. Nedves haját lófarokba kötötte: a nehéz, sötét fürtök a háta közepéig értek. A pólóján nyitva volt néhány gomb. Patrick nagyot nyelt, mikor a pillantása a lány rózsás bőrére tévedt.

Összegyűrtte az Aideennek írt üzenetet.

– Forr a víz. Készítsen magának teát vagy kávét, vagy amit csak akar.

– Köszönöm. – Patrick már az ajtóban állt, mikor a lány még hozzáfűzte: – Az imént elmulasztottam megköszönni, hogy befogad ma éjszakára. Nagyon sajnálom, amiért felébredtettem.

Aideen elpirult, és a csípőjére tette a kezét. Látszott, mennyire zavarban van. Patrick

elveszettnek és törekenynek látta, s ettől kissé engedékenyebb hangulatba került.

– Holnap reggel az intézőm hazaviszi.

A lány hevesen megrázta a fejét.

– Inkább gyalog megyek. Hiszen nincs messze a híd.

– Ahogy gondolja.

Patrick búcsúzni akart, de valami visszatartotta. Orlára gondolt, pontosabban arra, mi lenne, ha ő kerülne ilyen kiszolgáltatott helyzetbe.

Vett egy nagy levegőt.

– Mi lenne, ha előlről kezdenénk?

Aideen bizonytalanul az ajkába harapott.

Patrick határozott léptekkel visszament hozzá, kinyújtotta a kezét, majd – némileg őszintétlenül – ezt mondta:

– Isten hozta Ashbrooke-ban!

Aideen keze jéghideg volt. A férfi gyengéden a kezébe fogta.

– Hiszen maga teljesen átázott...

– Tudom – felelte a lány remegő hangon. – A víz valamennyire felmelegített, de tényleg csontig átáztam. Még sosem éltem át ilyen vihart.

Patrick a konyhával szembeni tárolóból elővett egy vastag gyapjúfelöltőt, melyet többnyire lovagoláshoz vett fel.

– Köszönöm. Én... – A lány tekintetében hirtelen örömteli fény gyúlt. – Nohát, sziasztok, kispajtások!

A férfi megfordult, hogy lássa, mi váltott ki Aideenből ekkora örömet: a két labradorja felébredt, s most farkcsóválva rohant az ismeretlen, de rokonszenves betolakodó felé.

Aideen lehajolt, hogy megvakarja a fülük tövét; a keble íve láthatóvá vált a könnyű pamutanyag alatt. Nem viselt melltartót.

– Gyönyörűek! Mi a nevük?

– Mustár és Majo.

A lány elvigyorodott.

– Érdekes névválasztás.

Patrick élvezte a játékos beszélgetést. Hirtelen nagy kísértést érzett, hogy Aideennel maradjon. Ez a gondolat nem nagyon tetszett neki, ezért azonnal visszavonulót fújt.

– Igazán? Mi is az ön neve? Elfelejtettem.

A lány elpirult zavarában.

– Mert még félálomban volt, mikor bemutatkoztam. Még egyszer: szívből sajnálom, hogy felébresztettem!

– Talán csak rossz a névmemóriám.

– Nem hinném. – Aideen elgondolkodva nézett a férfira. – Mindig ilyen korán bújik ágyba?

– Csak ha jó okom van rá.

A lány szája tátva maradt a válasz hallatán.

Néhány másodpercig némán bámulták egymást. Mindketten tisztában voltak a helyzettel. Két idegen, egyedül egy üres házban. Szinte tapintható volt a feszültség, és Patrick szíve egyre hevesebben vert, de azért igyekezett megőrizni a józanságát. Elvégre a szomszédjáról van szó. Még csak az kéne! Túl nagy terhet jelentene ez az egész... Itt az ideje lefeküdni.

Aideen testén hol hideg, hol forró hullámok futottak végig. Képtelen volt gondolkodni, és örülten vert a szíve.

– Aideen Ryan... A nevem Aideen Ryan.

– Az én nevem pedig Patrick Fitzsimon.

– Igen, tudom.

– Nahát... valóban?

Elég volt egy pillantást vetni a férfi arcára, hogy tudja: nem köntörfalazhat, muszáj magyarázatot

adnia:

– Kíváncsivá tett, kik lakik ebben a házban. Ezért rákerestem magára az internetes keresőben. Patrick Fitzsimon arca elsötétedett. Aideen gyorsan hozzáfűzte:

– A földnyelven csak ez a két ház áll. Tudni akartam, ki a szomszédom. Ez minden.

Néhány másodpercnyi kínos csend után Patrick végre megszólalt.

– Megkérem az intézőmet, hogy vigye haza holnap. Később is fordulhat hozzá, ha gondja adódik – mondta.

Aideen először hálásan mosolygott. Aztán rájött, mi történik valójában: Patrick meg akar szabadulni tőle, mégpedig úgy, hogy ügyesen lepasszolja a személyzetnek. Mégis, mit várt? Hiszen befolyásos, elfoglalt ember. Nem törődhet a szomszédjaival.

– Köszönöm, de egyedül is elboldogulok.

– Nem vonom kétségbe – vágta rá Patrick haragosan villogó szemmel.

Aideen keservesen felnevetett. Eszébe jutott a volt barátja.

– Akkor más, mint a többi férfi – mondta.

– Ne kezdjen itt nekem általánosítani. Én csak segíteni szeretnék.

A lány felsóhajtott.

– Sajnálom... Azt hiszem, kissé összezavarodtam.

Patrick meglepett pillantását látva Aideen gyorsan folytatta, hogy elterelje a témát:

– Azt hiszem, jólesne egy csésze tea. Maga is kér?

Mi a fenét művel? Még több időt együtt akar tölteni ezzel a rosszkedvű, szófukar férfival? Van azért mentsége: igazán emberpróbáló este van mögötte, meg hát a három hónapnyi egyedüllét... Néha jól jön a társaság.

Patrick az órájára pillantott.

– Oké, öt perc még belefér.

Ennél kedvetlenebbül nem is mondhatta volna, gondolta a lány.

– Üljön csak le az asztalhoz. Brandy is van, meg forró csokoládém.

– Köszönöm, maradok a teánál.

Aideen kinézett az ablakon. Nagy volt a sötétség, csak a földnyelven álló világítótorony halvány fényét lehetett látni.

– Gondolja, hogy kibírja a házikóm ezt a vihart? – kérdezte.

– Felhívtam a mentőszolgálatot, miközben zuhanyozott. Nagyon rossz, hogy a vihar épp az áradással egy időben érkezett. Túl vagyunk a nehezen, de az április, mint tudja, kiszámíthatatlan. Értem az aggodalmát, de biztonságban van, és most csak ez számít.

Aideen meglepődött Patrick szavain. Hát mégis van szíve?

– Jöjjön, elkészült a teája.

A lány leült az asztalhoz, és elgondolkodva bámulta a csészéjét. Ellentmondásos érzések dúltak a lelkében. Szeretett volna öntudatos, hűvös teremtésnek látszani, ugyanakkor szívesen beszélt volna valakivel az aggodalmairól. Patrick Fitzsimon nyársat nyelt alaknak tűnik, de talán képes lesz őt megnyugtatni... A beszédes énje győzedelmeskedett.

– Nemcsak a házikóm miatt aggódom, a műhelyemet is érinti a dolog. Fontos megbízásaim vannak. Az egyiket már le is késtem, a másikkal jövő hétig kell elkészülnöm.

A férfi hallgatott. Nem csoda, gondolta Aideen. Elvégre milliárdos üzletember: miért is érdekelnék az ő banális problémái?

– Sajnálom. Mivel foglalkozik?

– Textiltervező vagyok.

– Azt javaslom, próbáljon ne gondolni erre, amíg fel nem mérte a kárt. Meglehet, hogy ok nélkül aggódik... és különben is: a legnehezebb helyzetre is van megoldás.

– Remélem, igaza van.

– Van valaki, aki holnap segít önnek?

Aideen megrázta a fejét.

– Nem ismerek itt senkit. A családom Dublinban él. A barátaim többsége is vagy ott, vagy

Londonban.

– Hallottam, hogy tavaly kelt el a ház. Miért költözött Mooncoyne-ba?

– Az interneten láttam meg a hirdetést, és rögtön beleszerettem. A házikó tökéletes, a hozzátartozó műhely is ideális nagyságú. Mintha nekem építették volna. Csak azzal nem számoltam, hogy mindkettőt előnthesi az ár. Az eladó annak idején azt mondta, nem kell aggódnom emiatt.

Patrick megértően bólogatott.

– Nem akart inkább Dublinban venni valamit?

– Tudja, az milyen sokba kerülne? London megfizethetetlen, de most már Dublin is az. – Aideen rájött, hogy ezt a férfi aligha érti, ezért témát váltott. – Ashbrooke mindig az ön családjáé volt?

– Nem, dehogy. Szerény körülmények közt nőttem fel. Nem származom gazdag családból.

A lány képtelen volt fékezni a kíváncsiságát:

– És maga hogy lett gazdag? – kérdezte.

Patrick kedvetlenül elhúzta a száját.

– Szerencsém volt – felelte kedvetlenül. – A mobil alkalmazások piacán a versenytársaimnál gyorsabban észrevettem a lehetőségeket. Eladtam néhány sikeres applikációt, és a pénzt visszaforgattam az üzletbe.

– Ugyan már! Ehhez biztos nem elég a szerencse!

– Ezt hogy érti?

– Nekem is volt egy kis vállalkozásom. Tudom, hogy csakis kemény munkával lehet sikert elérni. Kockáztatni kell, állandóan jelen kell lenni, helyes döntéseket kell hozni... Mindennek nincs túl sok köze a szerencsééhez.

– Igaza van. De néha tényleg közrejátszik a szerencse is. A lényeg, hogy az ember ne adja fel, még akkor se, ha éppen rosszul mennek a dolgok. Minden problémára van megoldás – ezt sosem szabad elfelejteni.

Aideennek tetszettek Patrick szavai.

– Tavaly tönkrement a vállalkozásom – mondta.

– Mi történt? – kérdezte a férfi őszinte érdeklődéssel.

– Rossz döntéseket hoztam.

– De visszatért, és újra megpróbálja.

– Igen, azt teszem – szólt a lány mosolyogva.

– Mit tervez pontosan?

– Létrehozok egy új termékcsaládot, és megpróbálom visszanyerni a vevőim bizalmát – felelte Aideen.

Remegő hangon beszélt. Fontos volt a karrierje, és rengeteg függött az új termékek sikerétől.

Patrick egészen közel hajolt, és mélyen a szemébe nézett.

– Nem szabad szégyenkezni a kudarcok miatt – jelentett ki határozottan.

– Biztos benne? – A lány dühösen megrázta magát. – Mégis, mit tud maga a kudarcról?

– Akár hiszi, akár nem, már rengetegszer kudarcot vallottam az életben. Messze állok a tökéletességtől.

Aideen bizalmatlanul méregette vendéglátóját. Nem nagyon látott rajta hibát. Sikeres vállalkozásai vannak, rengeteg pénze, gyönyörű háza, ráadásul úgy néz ki, mint egy filmsztár. Még ez a tiszta króm, tiszta márvány konyha is hibátlan...

Patrick felállt, és a mosogatóba tette a szennyes edényt. A válla mögött szólt a lányhoz:

– Azt hiszem, ideje lefeküdnünk.

Aideen tudta, hogy valószínűleg ismét túlló a célon, de képtelen volt kordában tartani a kíváncsiságát.

– Miért éppen itt él? Miért nem New Yorkban vagy Londonban? – kérdezte.

A férfi megfordult, és összefonta a karját.

– Londonban talákoztam a birtok korábbi tulajdonosával, Lord Balfe-al. Együtt vacsoráztunk, és összebarátkoztunk. Meghívott magához. Azonnal beleszerettem a birtokba és a tájba. Lord